

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – postępowanie karne przeciwko Ömerowi Altunowi, Abubekirovi Altunowi, Sedrettinowi Maksutogullariemu, Yunusowi Altunowi, Absa NV, M. Sedat BVBA, Alnur BVBA

(Sprawa C-359/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14 pkt 1 lit. a) — Pracownicy delegowani — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 11 ust. 1 lit. a) — Zaświadczenie E 101 — Moc dowodowa — Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa)

(2018/C 123/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ömer Altun, Abubekir Altun, Sedrettin Maksutogullari, Yunus Altun, Absa NV, M. Sedat BVBA, Alnur BVBA

przy udziale: Openbaar Ministerie

Sentencja

Wykładni art. 14 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 631/2004 z dnia 31 marca 2004 r. oraz wykładni art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97 należy dokonywać w ten sposób, że gdy instytucja państwa członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani, wystąpiła do instytucji wydającej zaświadczenia E 101 z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie i wycofanie tych zaświadczeń w świetle dowodów uzyskanych w toku dochodzenia, które pozwalają stwierdzić, że wspomniane zaświadczenia zostały uzyskane lub powołano się na nie w sposób noszący znamiona oszustwa, a instytucja wydająca nie uwzględniła tych dowodów przy ponownym rozpatrzeniu zasadności wydania omawianych zaświadczeń, sąd krajowy może w postępowaniu przeciwko osobom podejrzanym o delegowanie pracowników na podstawie takich zaświadczeń nie uwzględnić ich w oparciu o wspomniane dowody, z poszanowaniem gwarancji prawa do rzetelnego procesu sądowego, które muszą zostać przyznane takim osobom, oraz stwierdzić istnienie takiego oszustwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-380/16) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 73 — Podstawa opodatkowania — Artykuły 306-310 — Specjalny system dla biur podróży — Wykluczenie z tego systemu sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw będących podatnikami — Określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla danego okresu — Niezgodność]

(2018/C 123/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung i M. Wasmeier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze et R. Kanitz, pełnomocnicy)

Interwenient na poparcie żądań strony pozwanej: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. K. Bulterman, C. S. Schillemans i B. Koopman, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyłączając z zastosowania specjalnego systemu podatku od wartości dodanej dla biur podróży usługi podróży świadczone na rzecz podatników wykorzystujących je dla celów swojego przedsiębiorstwa oraz zezwalając biurom podróży – w zakresie, w jakim podlegają one pod ten system – na określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla kategorii usług lub dla wszystkich usług świadczonych w danym okresie podatkowym, Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na tym państwie na podstawie art. 73 i art. 306-310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka
(Sprawa C-590/16) ⁽¹⁾**

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuł 7 —
Ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego — Zaopatrzenie w produkty ropopochodne bez
opodatkowania podatkiem akcyzowym — Stacje paliw na granicach Republiki Greckiej z państwami
trzecimi — Wymagalność podatku akcyzowego — Pojęcie „dopuszczenia do konsumpcji” wyrobów
akcyzowych — Pojęcie „opuszczenia procedury zawieszenia poboru akcyzy”)**

(2018/C 123/05)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Tomat i A. Kyratsou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: E.-M. Mamouna i M. Tassopoulou, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Republika Grecka, przyjmując i utrzymując w mocy przepisy pozwalające na sprzedaż zwolnionych z podatku produktów ropopochodnych przez stacje paliw należące do Katastimata Aforologiton Eidon AE na przejściach granicznych w Kípoi Evrou (Grecja), w Kakavia (Grecja) i w Evzonoi (Grecja), z których wszystkie znajdują się w regionach przylegających do granic państw trzecich, a mianowicie, odpowiednio, Republiki Turcji, Republiki Albanii i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.